

Arrest

nr. 167 984 van 23 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 februari 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat C. VERBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam, voorzien van een geldig paspoort, op 19 januari 2016, via Italië, het Schengen-grondgebied binnen.

1.2. Op 21 januari 2016 vertrok verzoekster vanop de nationale luchthaven te Zaventem naar Groot-Brittannië. Haar nationale paspoort werd hierbij voorzien van een vertrekstempel.

1.3. Verzoekster werd de toegang tot het Britse grondgebied geweigerd door de immigratiediensten te Manchester en zij werd op 22 januari 2016 teruggedreven naar Brussel.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 22 januari 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster op 22 januari 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de mevrouw:

naam: [Z.]

voornaam: [Z.]

[...]

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS: [C.G.]

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.01.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanmatiging naam/valsheid in geschriften en gebruik ervan. PV nr HV.55.FW.110068/2015 van de LPA Zaventem.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene gaf een valse identiteit/gebruikte een vals identiteitsdocument met de intentie naar Manchester te reizen.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een Italiaans identiteitsdocument, met de intentie naar Manchester te reizen. Echter, volgens het verslag (met nummer HV.55.FW.110068/2015) van de federale politie Zaventem, blijkt dat het Italiaans identiteitsdocument ongeldig is.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden met de intentie naar Manchester te reizen. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar tweede middel de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Aan verzoekster kon, voor zover er haar al een inreisverbod kon betekend worden, quod non in casu, er geen inreisverbod van een duur van 4 jaar opgelegd kan worden.

Art. 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

§2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Eerste onderdeel

Tegenpartij maakt in de bestreden beslissing zogenaamd toepassing van artikel 74/11, §1, 3° Vreemdelingenwet.

Deze wettelijke bepaling bestaat niet.

Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet bevat slechts 2 en geen drie hypothesen.

De bestreden beslissing werd in rechte niet correct gemotiveerd nu het geen wettelijke bepaling bevat ter rechtvaardiging van de verlenging van de duur van het inreisverbod naar een periode van 4 jaar.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel

In ondergeschikte orde, voor zover tegenpartij de duur van het inreisverbod wenste te verlengen naar een periode van vier jaar op grond van artikel 74/11, § 2, 1° Vreemdelingenwet dat stelt dat:

“§2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden”

dient te worden vastgesteld dat ook deze wetsbepaling niet van toepassing kan zijn op verzoekster. Verzoekster heeft geen fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om haar recht op verblijf in België te behouden.

Verzoekster heeft in België namelijk geen aanvraag tot verblijf ingediend, nog gepoogd om een recht op verblijf te behouden op basis van dit Italiaans document.

Verzoekster heeft in België geen gebruik gemaakt van de valse Italiaanse verblijfstitel. Ze heeft met dit document enkel getracht om het grondgebied van het VK te bereiken.

Ze heeft het Belgisch grondgebied betreden met haar Albanees paspoort.

Inwoners van Albanië en Bosnië kunnen voortaan vrij reizen in de Europese Unie. Albanen die voor maximum drie maanden de Schengenzone willen betreden, hebben geen visum nodig.

Een geldig Albanees paspoort volstaat derhalve om een tijdelijk recht op verblijf te hebben.

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster dat zij die termijn van maximum drie maand zou hebben overschreden.

Verzoekster heeft nooit onwettig in België verbleven.

Er kon haar bijgevolg geen inreisverbod worden opgelegd aangezien zij zich niet in de situatie zoals voorzien in artikel 74/11, § 2, 1° Vreemdelingenwet bevond.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/11 Vreemdelingenwet.”

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar “artikel 74/11, 1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980”, er sprake is van een materiële misslag die evenwel geen gevolgen kan hebben met betrekking tot de wettigheid van de bestreden beslissing.

Uit de feitelijke motivering van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk waarom aan verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van 4 jaar. De bepaling die in casu van toepassing is, namelijk artikel 74/11, §1, 3de alinea, 1° van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing expliciet overgenomen. Voormelde bepaling luidt als volgt: “1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;”. Verwerende partij geeft vervolgens aan op basis van welke feiten zij tot de thans bestreden beslissing is gekomen.

Verwerende partij wijst er op dat de naleving van de formele motiveringsplicht geen verband houdt met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St.1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).(RVV, 28 maart 2012, nr. 78.208)

Verzoekster toont overigens niet aan welk belang zij heeft bij haar kritiek, nu uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt waarom haar een inreisverbod voor de duur van 4 jaar wordt opgelegd.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk op welke wijze die materiële misslag van enige invloed zou zijn geweest bij de beoordeling van haar situatie, noch maakt zij dienaangaande aannemelijk dat verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Verzoekster betwist verder geenszins fraude te hebben gepleegd of andere onwettige middelen te hebben gebruikt. Zij stelt echter dat geen toepassing kon worden gemaakt van artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, daar zij niet gepoogd heeft verblijf te behouden in België, noch te verkrijgen.

In de bestreden beslissing wordt nochtans uitdrukkelijk aangegeven waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling.

Er wordt vooreerst aangegeven dat verzoekster niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd heeft om de Belgische Staat te misleiden met de intentie naar Manchester te reizen. De fraude erkent verzoekster uitdrukkelijk in haar verzoekschrift. Er wordt gemotiveerd dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van een vals Italiaans identiteitsdocument met de intentie naar Manchester te reizen. Verzoekster heeft door middel van die valse Italiaanse identiteitskaart proberen aantonen dat ze als EU-onderdaan in regelmatig kort verblijf in België is en gebruik kan maken van het recht op vrij verkeer om door te reizen naar Manchester. Dit wat overigens ook uitdrukkelijk haar bedoeling. Zoals blijkt uit het 'administratief verslag: openbare orde' verklaarde verzoekster om familiale redenen Albanië te zijn ontvlucht en 3000 euro aan een organisatie te hebben betaald voor haar vlucht naar Groot-Brittannië. In ruil daarvoor kreeg zij de valse Italiaanse documenten en de diverse tickets. Op maandag 19 januari 2016 vertrok zij per boot uit Albanië richting Italië, alwaar zij vervolgens per trein naar Brussel reisde.

Het feit dat verzoekster geen aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in België, belet verwerende partij geenszins om toepassing te maken van artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet. Dat artikel handelt immers over het plegen van fraude of gebruik maken van andere onwettige middelen teneinde te worden toegelaten tot verblijf. Verzoekster heeft door gebruik te maken van een valse identiteitskaart proberen voor te houden dat zij als EU-onderdaan het recht op vrij verkeer kan genieten. Derhalve werd correct toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekster is als Albanese onderdaan niet vrijgesteld van een visumplicht om naar het Verenigd-Koninkrijk te reizen. Door gebruik te maken van een valse Italiaanse identiteitskaart trachtte verzoekster voor te houden als EU-burger, die regelmatig in België verblijft, visumvrij naar het Verenigd Koninkrijk te kunnen reizen. Haar doel was aldus een verblijfsrechtelijk voordeel te halen.

Voor zoveel als nodig kan verwezen worden naar het arrest van de Raad met nummer 152.302 van 11 september 2015:

In de bestreden beslissing wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet, de termijn van het inreisverbod op vier jaar bepaald. Deze bepaling luidt als volgt: "(De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:) 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden." Dienaangaande wordt gemotiveerd dat verzoekende partij met een Bulgaarse identiteitskaart die haar niet toebehoort trachtte naar haar broer in het Verenigd Koninkrijk te reizen, zodat bewezen is dat zij hieruit trachtte, op een frauduleuze manier, een verblijfsrechtelijk voordeel te halen. Eveneens wordt aangehaald dat uit het administratief dossier bovendien blijkt dat verzoekende partij geen enkele stap heeft ondernomen om zich administratief in orde te stellen met haar verblijf. Dit wordt op zich door verzoekende partij niet betwist of weerlegd. (...) Hierbij benadrukt de Raad nogmaals dat in de bestreden beslissing omstandig wordt uiteengezet dat verzoekende partij op frauduleuze wijze heeft getracht een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Dit gegeven vindt steun in het administratief dossier en wordt op zich niet betwist door verzoekende partij. In het licht van de vastgestelde identiteitsfraude, die erop gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, en de wettelijk voorziene mogelijkheid voor de gemachtigde om in dergelijk geval een inreisverbod op te leggen voor de maximumtermijn van vijf jaar, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde in casu een inreisverbod heeft opgelegd voor de duur van vier jaar."

Verzoeksters betoog als zou zij niet onder artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet vallen, faalt derhalve in rechte."

2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag voor het opleggen van een inreisverbod waarvan de

geldigheidsduur meer dan drie jaar bedraagt, doch dat deze bepaling niet bestaat. Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat een materiële vergissing werd begaan en dat het de bedoeling was te verwijzen naar artikel 74/11, § 1, derde lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, derde lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster op 19 januari 2016 het Schengen-gebied binnenkwam via Italië na voorlegging van een haar toebehorend en geldig Albanees biometrisch paspoort. Zij vermocht derhalve negentig dagen op het Schengen-gebied te verblijven. Uit een stempel in haar paspoort blijkt dat zij ook bij haar vertrek op 21 januari 2016 via de luchthaven te Zaventem, in België, gebruik maakte van dit paspoort. Er blijkt derhalve geenszins dat zij fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt *“teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om [haar] recht op verblijf te behouden”*. De vaststelling dat verzoekster om toegang te krijgen tot het Britse grondgebied gebruik zou hebben gemaakt van valse Italiaanse documenten laat geenszins toe te besluiten dat zij enige fraude pleegde om tot het grondgebied van België of de Schengenlanden te worden toegelaten of dat zij zou hebben gepoogd er een verblijfsrecht te verkrijgen. De verwijzing door verweerder naar een arrest van de Raad dat betrekking heeft op een geval waarbij een inreisverbod werd opgelegd aan een vreemdeling die valse identiteitsstukken voorlegde aan de Belgische politiediensten is niet dienstig en doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Verzoekster kan worden gevolgd in haar stelling dat verweerder de bepalingen van artikel 74/11, § 1, derde lid, 1° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door een inreisverbod van meer dan drie jaar op te leggen in een situatie die niet in deze wetsbepaling is voorzien.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van het eerste middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dient dit niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 januari 2016 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK